

מסורת הש"ס

(א) (לקמן מז.) (ב) כ"ק קח:
(ג) (לקמן מז.) (ד) [ע"ב]
(ה) [ש"ך לע"ב] (ו) ש"ך
[ע"ב]

תוספות

[illegible]

עית. שהדירו חברי קודם
ל. לאכול מפירות שביעת
ז. מאותן פירות הנוטין חוץ
ך השדה ואע"ג דהן שביעת

מתני'* המורד הנאד
אינו יורד לתוך שדהו
ובשביעית אינו יורד
הוא מן ^(א) הנטיעות
מאכל לפני שביעית
ואינו אוכל מן הפירות
גמ' רב ושמואל דא
אלו עללי לפני שביעית
ואינו אוכל מן הנוטות
ואם בשביעית נדר
אבל אוכל מן הנוטות
דאמרי תרוייהו נכסי
יורד לתוך שדהו ואין
שביעית אינו יורד
הוא את הנוטות לימי
ושמואל סברי ^(ב) אדם
אפילו לכשיצא מרשו
סברי אין אדם אוסר
מרשותו וליסבא מי
אוסר דבר שברשו
^(א) א"כ ניפלגי בנכס
ותו הא תנן דאדם
לכשיצא מרשותו דתנן
שאתה נהנה לי מת

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

ר"ן מב.

מתני' לא ירד לטוח שדפו. של מדר. דמודר אסור חפי' בדריסת הרגל כדחנן לעיל דף נ"ב: ואינו אולם מן העניות. מן הפירות העניות על הדרך סמוך לשדה: ובשביעים לא ירד לטוח שדפו. ואי בשביעים נדר לא ירד וכו'. ובגמרא מפרש לה: גמ' ואף על גב

מחבירו לפני שביעית
אינו אוכל מן הנוטות
תוך שדהו אבל אוכל
הנוטות בנדר הימנו
יורד לתוך שדהו
בשביעית יורד ואוכל:
בשביעית (ו) נכנס
אין יורד לתוך שדהו
אע"פ שהגיע שביעית
אין יורד לתוך שדהו
ור' יוחנן וריש לקיש
למד לפני שביעית אין
אוכל מן הנוטות הגיע
תוך שדהו אבל אוכל
בהא קמפלגי דרב
אוסר דבר שברשותו
הוא ורבי יוחנן ור'
דבר שברשותו לכשיצא
אכיל למ"ד אין אוסר
לכשיצא מרשותו
אלו וכ"ש בנכסי
אוסר דבר שברשותו
האומר לבנו קונם
ירשנו בחיי ובמותו
אם

יעלו לכשיאמר מרשום. דריון
 יגיע שביעית נפקן מרשום
 יאמר אומר אדם כו'. ומשום
 דאמר אדם כו' אלא כו' הנהו
 למד אין אדם אומר כו'.
 מרשום הוי טעמא פניני
 אדם. אפי' היכא דאמר
 וכול שביעית מרשום הוה
 אלא מרשום כ"ש היכא דאמר
 מלא פניני נבנאים אלו אלא
 מני אלא לעולם דאין אלא
 דאמר דאמר. האומר לבנו
 נהיה לי מכל נכסי: מה
 הנבאים שלו לפיכך יירשנו
 אם

יוון דמציקרא אמר נכסי נש
ומע אלא בעוד סהוי נרשמו ד
שמי לוקח מת וא שמכר
מחרת דכי אמר בילת לא מש
שון נכסי מתי אוסר לא לא
יוחנן ור"ל דוקא נכסי אמר
יורד לתוך שדהו נקט על ד
נדרים אי האי דינא עני למ
פן אליקים דלמר [סא] גור
נכסי אמר נדרו חל לאחר
שילוי אין נדרו חל לאחר
תמכר עליה אפילו לאחר
ליתא דה"מ גנודר עמיו
נדרתו הוו לכו נכסי חבירו
אוסר הוה לכו נכסי חבירו
ממחיה אלא מירושמיה דזכ

שהיה בראשותו דהיינו לפני שבציעת סבירי ר' יוחנן ור"ל דלון אדם אוסר
דבר שבנשותו לבשילא מרשותו והיה דירשא לא אשמעינן מירי מפשטא
לפני שבציעת חזין וירד ואיתו אולב סבירא להו דנקט פירא משום
סיפא לאשמעינן דלעפ"י מסדריה לפני שבציעת שהיו יורשו בראשותו
אין איסורו תל לאחר שילא מרשותו דהיינו בשבציעת. ומש"ה הוה
ליקא דלעמיה דר' יוחנן ור"ל סביר דלון אדם אוסר דבר שבנשותו
לבשילא מרשותו אפילו היכא דלחר נכסיס אלו א"נ אפילו היכא דלחר
בהדיא שהוא אוסר אותם אפילו לאחר שילא מרשותו. והוא סבירא לן
רשא לעפ"י דר' יוחנן ור"ל לא חזירי אלו בנכסיס משום דבשלמא לא
אמרין דרבי יוחנן ור"ל אמר הכי בנכסיס אלו איכא למימר דתנא
ירשא משום סיפא דמספרישית ואעפ"י דלחר ר' יוחנן ור"ל נכסיס לאו
דוקא דלחר נכסי בנכסי בלחוד אלא נכסיס דלחר ר' יוחנן ור"ל נכסיס לאו
דנכסיס אלא נכסי בנכסי וכמו שפירש לפעמי אדא חזירא דר' יוחנן
ור"ל דוקא בנכסי קא אמרי א"כ מה אשמעינן תנא דמתניתין ירשא
ודאי לא לא חזירא לאשמעינן דלפני שבציעת חזיל דנראה לגמרי ובי
לפני שבציעת הותר מקלחא של נדר וכו' דהיינו לענין אפילה אלא נמי לא
יולא מוה שניתי מביקרא לקמן דר' יוחנן ור"ל לא כסמון שבציעתין [וכן]
לאחר מותר ויחון דלפילו גבי נדר דליכא לספוקי דמאי אוסר אנפשיה
על אלא בעוד שהוא של י"ש לגבי מירי דאיכא לספוקי אי מצי אסיר
ען בנשותו דודאי כי אמר נודר צינן וכו' נכסיס וכו' אי אמר מירי צינן
דלון אדם אוסר תנא דמתני' לא אשמעינן מירי לא בירשא אלא בנכסיס.
ומיחא דלעמיה נמי רחמנא אפריקא וקט"ל ליתא משום טעמא דלחר
לא לעולא דלחר לקמן [וכן] בעומדין אילנות על הגבולין ה"ל למתנייה
שמן יסבה בעמדיה לא תחא דטולה תמי לה משום האי דינא דליתמי
דסא מרשותו. ואחילא לא השתא מתניתין ספיר דתנא ירשא משום סיפא
לאשמעינן דלא מיחא דר' הכי דלחר גבי נודר דר' יוחנן ור"ל ג' וכו'
מרשותו הכי נמי כי הדירו חזירו וא"ל נכסיס אלו דליחול איסורא
מצי אסר אנפשיה נכסי חזירו אפילו לאחר שילא מרשותו הוה להו
אין אדם אוסר נכסי חזירו ע"כ חזירו ע"כ חזירו ע"כ חזירו ע"כ חזירו
דאי אפילו היכא דלחר נכסיס אלו ועוד מן דירשא דלחר נכסיס ודאי
ליה רחמנא: **היאך אם לא יירשנו.** לאו דוקא לא יירשנו נכסיס ודאי

דידיה

עין משפט
גר מצוה

שם א מ"י פ"ו מ"ל
 נדרים הלכה יג:
ג ב מ"י שם הלכה טו:
נא ג מ"י שם פ"ה הל' ו
 קמח ללחן רמב
 טושי"ע יו"ד סימן רטו
 סעף ז וסימן רכג סעף
 כ:

הגהות הב"ח

(א) בפסוקה אכל אדם חוץ
הוא מן הטעות כ"ל
ותיבה הנעזעת נחקק:
(ב) נח"ל רב ונחמול
לחמרי תרישיה בפס' יט
כ"ל וזוה מ"ס ותיבה
אלו נחקק וכן בש"י:
(ג) שם דא"כ מ"ס יסלני:
(ד) רש"י ד"ה דא"כ
דחש"י (ה) ד"ה יסלני
וכי' דאמרין אין אדם
וכי' וכ"כ היכא וכו'
היינו מצוי אמשר לעולם
אין אדם:

פירוש הרא"ש

מחל' ושבסביבה. שבעה אל יד רחוקה
שעשה כל ענין על דעתו
אפקר ונמל' מפרס:
אמר אצור מן המלך
דספק קן: מל' אצור
אמר: קן שפילד, קן
תבוא: נכבי אלו לא
אמר ורבי' אל אמר
נכס' ונכס' קין אל אמר
אמר נד' מנחשו' אפילו
לכיל' מנחשו' חלק אל
לכיל' מנחשו' ונכסית
אמר מן העטות ע"י
אמר ידנ' מנחשו' ונכסית
דקט' ר' ורבי'
אמר יד' דוקא ע"י
נכס' אלו נכס' קין
אל אמר נד' מנחשו'
מנחשו' מנחשו' חלק
אל אמר מנחשו' מנחשו'
אמר ידנ' מנחשו' ונכסית
אמר מן העטות ע"י
אמר ידנ' מנחשו' ונכסית
דקט' ר' ורבי'
אמר יד' דוקא ע"י
נכס' אלו נכס' קין
אל אמר נד' מנחשו'
מנחשו' מנחשו' חלק
אל אמר מנחשו' מנחשו'

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones